

רונה קינן משהו נורא קרה לו, ליואל

ארבעה שירים מולחנים מתוך אלבום בעבודה¹

שיר הנוצות

אני רוצה להיות כרית נוצות
שתספג את הפדור במקומה,
קביה של קרח בכוס שלך
בחמסין הנוראי,
החוט שיחפר את הסנטר שלך
אם חס וחלילה תפל,
מגבים זקופים לעיניים שלך
אם פתאום תרצה לכבות.

גוף חמום, גוף חם,
חם גוף, חם לב,
סדינים נקיים, וילונות לבנים,
אור עששית, תחתית של כוס תה,
קלידי פסנתר שתמיד מתמסרים.

קורות העץ שמחזיקות את הבית שלך,
מפרקים בריאים לברכים שלך,
מענה אנושי לבעיות שלך,
דפים חלקים לנסיגות שלך.

¹ האלבום החדש של רונה קינן, שיראה אור במהלך 2009, מספר סיפור חיים של דמות המכונה יואל. הסיפור עוקב אחר חייו של יואל מאז הולדתו בתל אביב, דרך שנות הילדות, תנועות הנוער והשבר של המלחמה, ועד לזקנה ולהידרדרות הסופית. סיפורו של יואל – המבוסס חלקית על הביוגרפיה של עמוס קינן – מנסה לפצח משהו מסיפורו של הדור הצברי דרך סיפור חיים אחד.

אֲדַנִּית רַחֲבָה לַפְּטוּנִיּוֹת שְׁלֶה,
קִלְפוֹת תַּפּוּזִים לְשִׁבְלִים שְׁלֶה,
קָרַשׁ קַפִּיצָה הַחוּצָה מִכְּאוֹן,
קַפְּאִין וְסִיגְרִיּוֹת בְּלִילָה לְבֹן,
אֲמַצְעֵי הַתְּחַבּוּרָה שֶׁל הַנֶּפֶשׁ שְׁלֶה
מִחוּץ לְעֶצְמָה וּבַחֲזוֹרָה.

הֶלְצֹן בְּיוֹם הַהֶלְדֵת שְׁלֶה,
הַקְּבָרֹן שִׁיקְבֹר אֶת הַסּוּד שְׁלֶה,
הַקּוֹל בְּצַד הַשְּׁנִי שֶׁל הַקּוֹ
שֶׁתְּמִיד יִגִּיד לָהּ כֹּן,
אוֹרוֹת עֶרְפֵּל בְּלִילָה אֶרֶךְ
שֶׁכַּמְעַט וְנִגְמַר בְּאַסּוֹן.
מִשֶׁהוּ מֵתוֹק, צְלוּל וְעֵמֶק.
מִשֶׁהוּ נָעִים כְּמוֹ לִישׁוֹן.

בצד של הטובים

מִשֶׁהוּ נוֹרָא קָרָה לוֹ לְיוֹאֵל.
הוּא רָאָה מִשֶׁהוּ,
הוּא רָאָה, אֲבָל הוּא לֹא הָיָה בְּטוֹחַ.
מִשֶׁהוּ נוֹרָא קָרָה לוֹ לְיוֹאֵל.
הוּא חָשַׁב שֶׁהוּא נִלְחַם בְּצַד שֶׁל הַטּוֹבִים.
הוּא חָשַׁב – עַד שֶׁהִתְחִיל הַקְּרֵב.

יֹאֵל, מָה תַעֲשֶׂה עַכְשָׁיו?
מָה יִהְיֶה עָלֶיךָ, מָה יִהְיֶה?
יֹאֵל, מָה תַעֲשֶׂה עַכְשָׁיו?
אֵיךְ תַחֲזֹר שְׁנֵתְךָ לְעֵינֶיךָ הַיְפוֹת?

מִשֶּׁהוּ נֹרָא קָרָה לוֹ לְיוֹאֵל.
כְּשֶׁהִגְבְּעוֹת הַיְרֻקוֹת לְבָשׁוּ אָדָם,
נָפַל עָלָיו מִסָּךְ שָׁחַר.
מִשֶּׁהוּ נֹרָא קָרָה לוֹ לְיוֹאֵל,
וְעַכְשָׁיו הוּא תוֹעָה כְּמוֹ כְּדוֹר.

יוֹאֵל, מָה נַעֲשֶׂה עִכְשָׁו?
מָה יִהְיֶה עָלֵינוּ, מָה יִהְיֶה?
יוֹאֵל, מָה נַעֲשֶׂה עִכְשָׁו?
אֵיךְ תִּחְזֹר שְׁנַתְּנוּ לְעֵינֵינוּ הַכְּבֻדוֹת?

מִשֶּׁהוּ נֹרָא קָרָה לוֹ לְיוֹאֵל
וְזֶה יַעִיר אוֹתוֹ בְּלִילָה,
בְּכָל לַיְלָה,
מֵעַכְשָׁו וְעַד עוֹלָם.

כִּשְׁהַקּוֹצִים הֵיוּ קוֹצִים

אַתָּה לֹא מוֹצֵא.
לֹא מוֹצֵא אֶת הַבַּיִת.
שָׂכוֹר
מֵאַבְק שְׂרָפָה וְאוֹר,
אַתָּה מְחַפֵּשׁ.
מְחַפֵּשׁ אֶת הַדְּלֵת שֶׁתִּקַּח
אוֹתָךְ אֶל לַע הַתּוֹתָח.
אַתָּה מִתְגַּעְגַּע.
אַתָּה כֹּל כֵּךְ מִתְגַּעְגַּע לְשִׂרְיָקָה
הַמְתוּקָה שֶׁל הַפְּצָצָה.

אָז הֵיוּ הַמְלַחְמוֹת יְפוֹת,
הַקּוֹצִים הָיוּ קוֹצִים וְהַשׁוּחוֹת הָיוּ שׁוּחוֹת,

האויב הסתכל לך בעינים.

אתה מועד סיגריה ומקשיב לסירנות,
כבר שלושה ימים
הם מחפשים אותך בעיר.
אבל רק אתה יודע,
רק אתה יודע שאל האור
אתה כבר לא תחזור.

אז היו המלחמות יפות,
הקוצים היו קוצים והשוחות היו שוחות,
האויב הסתכל לך בעינים.
וכשנפל, נפל מהר.
אבל את זה אתה
כבר לא זוכר.

המשטרה מבקשת את עזרת הצבור,
הוא לבש חלצה כחלה וכובע קש
והוא נראה קצת מבלבל, מבלבל כששאל
אם נגמרה המלחמה,
מדוע לא שומעים את השריקה.
אתה יוצא מהסליק ורץ אל תוף האור,
הם קוראים לך בשם.
אבל אתה כבר לא נושם.

עכשו אתה נמצא בתחנה הכי יפה,
בשדה קוצים צהב-סגל, קרוב לאדמה.
האויב מסתכל לך בעינים.
הוא לא כועס,
הוא רק עיף,
ישן את שנתו הארכה,
העתיקה.

חילים אלמונים הננו בלי מדים,
מסביבנו אימה וצלמות,
כלנו גיסנו לכל החיים,
משורה משחרר רק המות.

איש לא גבוה

איש לא גבוה, איש לא נמוך,
זאת הצרה, הצרה עם הגוף,
משהו תמיד לא נכון,
משהו תמיד מפסיק לעבוד,
דוקא כשהוא מנסה לעמד.
שתי משקולות ברגלים.
את התה מגישים בקמז ושלושים,
יש הפעלות באגפים הקשים,
צריך להנעים את הזמן.
איש לא גבוה, איש לא נמוך,
פעם היית מישהו אהוב.
מישהו חכה לך בבית.

אין דבר חשוב יותר, חשוב פחות,
הספל מתרוקן בסוף,
כן, בסוף.
אין דבר חשוב יותר, חשוב פחות,
הגוף הזה קמל בסוף,
כן, בסוף.

יש רעש בחוץ, זה נשמע כמו מטוס.
מישהו מקיש עם פפית על הכוס.
אין מנוחה ליגע.
יש כתם חרש על גב יד ימין,

אם היו מספרים לו, לא היה מאמין.
הקלפה כל כך מיתרת.
איש לא גבוה, איש לא נמוך,
פעם לחשו, הוא גמר את הסוס.
עכשו אין כבר מי שילחש.

אין דבר חשוב יותר, חשוב פחות,
הספל מתרוקן בסוף,
כן, בסוף.

אין דבר חשוב יותר, חשוב פחות,
הגוף הזה קמל בסוף,
כן, בסוף.

אין דבר חשוב יותר, חשוב פחות,
הלב הזה רוכן בסוף,
כן, בסוף.